PEKLEM K RÁJI,

ANEB:

ÚTĚK DO SVATÉ ZEMĚ.

DÍL III.

(Pokračování.)

Bylo patrno, že byli poutníci přepadeni loupeživou sběří, ačkoli si byli ochrannou stráž draze zaplatili.

Ada a Márka vyběhly s pokřikem ze stanu. Arsen však pokročil proti nim a hleděl je upokojiti. Pak se sám před ně postavil co jejich ochránce, ačkoli neměl jiné zbraně, než svou dlouhou hůl a revolver.

Jemu po boku se postavil Evgen.

Několik jezdců se hnalo s napřaženými píkami ku stanu a křičelo:

"Smrt a záhuba ďaurům!"

Jeden jezdec se hnal proti Jánošovi s namířenou píkou, jako by jej chtěl probodnout.

Ale starý čikoš zůstal docela chladným. Zatočil svou smečkou s takovou jistotou, že šňůra v povětří zasvištěla a otočila se Beduinovi kolem těla, načež byl jediným silným trhnutím s koně stržen a spadl po hlavě na zem.

Beduin zůstal bez sebe ležeti, a jeho kůň utekl s hlasitým ržáním.

Jiný Beduin se hnal s koněm proti Evgenovi a Arsenovi.

Arsen se proti němu oháněl svou dlouhou holí.

Ale Evgen naň vypálil ránu z bambitky a těžce ho postřelil.

Nyní teprv se počali Vlachové hýbati.

"Vzhůru na ně, krajané!" vzkřikl jeden z nich.

Toto vyzvání je přivedlo k rychlému rozhodnutí, a oni vyrazili proti útočníkům s pokřikem:

"Maledetti briganti!"

Máchajíce svými těžkými, sukovatými holemi, vrhli se proti útočícím Beduinům a počali do nich pádnými ranami mlátiti.

Na takový odpor nebyli Beduini patrně připraveni a seznali již dostatečně neohroženou zmužilost svých protivníků, proti nimž by nemohli tak snadno ničeho poříditi.

Pročež obrátili své koně a dali se na útěk, jsouce pronásledováni střelbou z bambitek.

Ale kam se poděl šeich Abdurrhaman se svými Beduiny?

Ty již nebylo nikde viděti.

Arsen kroutil povážlivě hlavou a díval se mlčky na bojiště.

"Podivná věc!" pravil sám pro sebe, kroutě hlavou. "Ale já tomu nerozumím."

Najednou se ozval na kraji leží silný hlas:

"Jedou sem jezdci!"

V okamžení se chopili všickni svých zbraní.

Když však jezdci k ležení se přiblížili, poznali poutníci v předním z nich šeicha Abdurrhamana.

"Allah jest velik! My jsme ty útočníky, kteří nás vyrušili z nočního klidu, šťastně zahnali a pronásledovali jsme je; ale nemohli jsme je dohoniti."

"To věřím," odpověděl Arsen chladně.

Pak mrštil pátravým pohledem na šeichovy průvodce a tázal se:

"Vy jste byli čtyři, — kde je ten čtvrtý?"

"Na bradu prorokovu," zvolal šeich. "Emin za vás bojoval a jest poraněn. Za to jste mu povinni díkem a odměnou."

"Odměnou?" tázal se Arsen zkrátka.

"Ještě sto zlatých piastrů bychom měli dostati."

V témž okamžení se ozval hlas:

"Abdur-rha man! Allah!"

Tento hlas pocházel od Beduina, kterého byl Jánoš omráčil.

Tento měl oči otevřené, ale zdálo se, jako by ještě nevěděl, kde se nalezá. Když nyní spatřil šeicha, poznal jej a zasténal:

"Otče Abdu-rha-mane!"

Šeich seděl několik okamžiků na svém koni jako zkamenělý a zíral na padlého Beduina.

"Ku všem ďáblům! Co je to?" zvolal najednou Jánoš. "Toho lotra jsem musil již dříve viděti!"

Na Jánošovo zvolání přistoupili k omráčenému Beduinovi také Arsen a Evgen, aby se naň z blízka podívali.

Jánoš mluvil dále:

"Pakli mě neklame můj zrak, odhaluje se nám tu ďábelská zlomyslnost! To je ten mladý lotr, který byl dříve u toho starého šibala, a kterého tento poslal pryč. Nyní již pochopuju, co to znamenalo. Je to ďábelské lotrovství!"

"Nyní již víme, k jakému stádu byl ten mladík poslán!" zvolal Arsen. "Je to hanebná zrada, která je i u Beduinů neobyčejným zjevem!"

Nyní se zase počal omráčený Beduin hýbati a sténal:

"Allah! Abdur-rha man! Šeich! Allah!"

Najednou zase přiklusal k ležení jeden jezdec, a za ním následovali ještě dva jiní.

"Hassan!" zvolal šeich a ukázal na omráčeného Beduina.

"Ty znáš toho mladého lotra, zrádce!" zahřímal naň Arsen. "Nyní víme všecko! To je tvůj syn, a tys ho poslal pro své spojence, aby nás zde přepadli. Tvoje padoušství jest vyzrazeno, a já ti pravím, že jsi se na nás dopustil hanebné zrády! A nyní z nás ještě chceš vynutit nový poplatek! Zde ho můžeš v tu chvíli dostati!"

Mluvě tato poslední slova, vytáhl Arsen z kapsy revolver a namířil jím na šeicha.

Tento sáhl po svých zbraních, ale v okamžení si to rozmyslil a zařval:

"Běda! Běda!"

Mžikem obrátil svého koně a dal se na útěk.

Také jeho dva druhové ujížděli za ním.

"Našich padesát zlatých piastrů unášejí s sebou!" zvolal Evgen.

"Nechme je jeti a hleďme, abychom co nejdříve odsud se dostali!" pravil Arsen.

Pak ustanovil, aby byl ten omráčený Beduin, který ještě nenabyl vědomí, na jednoho z oslů naložen a s sebou vzat, až se naskytne příležitost někomu v ošetřování jej odevzdati.

Pak se vydala celá společnost na cestu.

Když byli malý kus cesty urazili, objevili se jim dva jezdci, kteří však zůstali ve vzdálenosti a je pozorovali.

Konečně k nim přiklusal ještě třetí. Nyní se zdálo, jako by se spolu radili. Tento pak zase odklusal, a ti dva druzí se nyní k poutníkům zvolna blížili.

Poutníci myslili, že ten jeden odjel pro posilu, a proto urychlili svůj pochod. Asi za hodinu dorazili k nějaké vesnici.

Byli velmi mile překvapeni, když zde nalezli malou karavanu, která zde byla přenocovala a byla také na cestě do Jerusalema.

Právě se chystala k pochodu.

Arsen vyhledal jejího průvodce, nějakého Armena, požádal jej, aby směl se svými lidmi k jeho karavaně se přidružiti, a vypravoval mu o svém dobrodružství s Beduiny.

"Abdurrhaman se tedy jmenuje ten šeich?" tázal se Armen.

"Tak se nám aspoň prohlásil."

"Pak je to na všechen spůsob ten zlověstný šeich Abdurrhaman ben Mona, a vy si to můžete pokládat za velké štěstí, že se vám nic horšího nestalo."

Dále radil ten Armen Arsenovi, aby odevzdal toho zajatého Beduina kadimu (rychtářovi) té vesnice, a sám jej pak k němu doveul.

Kadi byl starý muž. Vyslechl pozorně Arsenovu stížnost o jejich zrádném přepadení, ale nejevil velkou chuť toho raněného Beduina hlídati a ošetřovati.

"Mak Allah!" zabručel kadi mrzutě. "Vezměte si toho beduinského psa raději s sebou a mně s ním dejte pokoj!"

Armen a Arsen proti tomu ovšem rozhodně protestovali, a kadi musil chtěj nechtěj zajatého Beduina do vězení přijmouti.

Za půl hodiny se vypravila karavana na další cestu.

Beduinští jezdci se již nikde neukázali.

"Jerusalem!" zvolal Arsen a ukázal rukou v před.

"Jerusalem! Buď pozdraveno, svaté město!" zvolali po něm poutníci.

Zde se vypínala šedozelenými skupinami olivových stromů porostlá olivetská hora, tamto stála hora pohoření, na které někdy Šalomon Molochovi obětoval, a tamto zase byla hora zlé rady, na které stával Kaifášův dům, v němž se konala rada o Kristovu ukřižování.

Mezi těmito horami vystupovaly z údolí Josafat a Himon oba kopce, na nichž leží Jerusalem jako pevnost, ohražená vysokou zdí a sestávající z bludiště neúhledných domků s plochými střechami, z nichž málo velkých a rozsáhlých budov, kopulí, věží a minaretů vyniká.

Na hoře Sion, na níž někdy stával hrad krále Davida, stojí krásný protestantský kostel vedle Herodesovy věže.

Dále je tam viděti velký armenský klášter, největší a nejbohatší v celém Jerusalemě.

Konečně se vypíná na západní straně největší budova Jerusalema, totiž chrám svatého hrobu s dvěma vysokými kopulemi, z nichž jest jedna měděí kryta.

Na místě bývalého chrámu Šalomonova stojí Omerova mešita, velmi nádherná stavba, kterou Mohamedáni za svou svatyni považují, chovajíce k ní rovněž takovou úctu, jako k mešitám v Mekce a v Medině.

Dále tam stojí mešita El-Aksa, velmi krásná budova, vystavěná od císaře Justiniana, která byla původně chrámem panny Marie, a kterou později Templáři v držení měli.

Nad tím vším se pnulo jasné tmavomodré nebe.

Ada vrhla se na kolena a počala se vroucně modliti.

Konečně se zdvihla a pravila s povzdechem:

"Ó, kéž by se moje naděje splnila!"

"Doufej, dcero!" pravil Arsen.

Také Arsen si nyní z hluboka vzdechl, jako by byla nějaká upomínka v něm se vzbudila.

Sepjal ruce a ustoupil na stranu, i zdálo se, jako by se tiše modlil.

Na to poručil oslařům, aby šli se svými osly za karavanou a v městě na určitém místě aby čekali.

Pak se obrátil ku své společnosti a pravil:

"Pojďme tedy s pokornou myslí a pěšky dále a vejděme do města branou."

Pak se ubírali cestou ku bráně.

Arsen, který byl již několikrát v Jerusalemě a dosti dobře se tam vyznal, vedl svou společnost příkrou a klikatou cestou ku bráně.

Za chvilku slyšeli na blízku před sebou zpěv poutníků, a když zabočili za roh na malé prostranství, spatřili tam skupinu lidí, která byla kolem nějakého starého mnicha shromážděna a jeho zvučný zpěv s patrným nadšením poslouchala, neboť v něm předpovídal osvobození Jerusalema a svaté země z tureckého barbarství.

Po ukončení zpěvu počal v témž smyslu s horlivým nadšením kázati a vyzýval veškeré křesťanstvo, aby povstalo a vybojovalo si zase všecko, oč bylo oloupeno.

Lid na to odpovídal s jásotem.

Také Arsena tato smělá slova zajímala, a sice tím více, poněvadž se mu zdálo, že by měl toho horlivého mnicha znáti, ačkoli se nemohl upamatovati, kde by ho byl již viděl.

Chtěl se k němu přiblížiti a lépe naň se podívati.

Ale právě v tu chvíli zaslechl hlas:

"Ado, — přítelkyně!"

Nějaká dáma v evropském černém obleku byla se dvěma pány k Adě se přiblížila, a tato zvolala:

"Lauro! Lauro! Jsi to ty?"

Rozběhla se k té dámě a padla jí do náručí.

Také Evgen se k těm pánům obrátil a potřásl jim rukama a srdečně je pozdravil.

Pak se upamatoval na Arsena a představil mu své přátele Cesara a Lauru di Mentoni a jejich společníka Lodovika z Neapole, o nichž mu byl již vypravoval, a kteří byli před nimi na cestu do Jerusalema se vydali.

Arsen je přívětivě pozdravil a projevil nad tím svou radost, že byla Ada takovou šťastnou náhodou se svou známou se shledala a že bude mít nyní v tom cizím městě milou společnici.

"Já měl za to, že jste již dávno na zpáteční cestě do Neapole," pravil Evgen k Cesarovi.

"My zde ještě nějaký čas zůstaneme, neboť se nám zde dobře daří. Moje sestra se ve své naději nezklamala, že pobyt v této svaté zemi k jejímu uzdravení mnoho přispěje. Nyní má upokojenou a veselou mysl, a já doufám, když tu ještě nějaký čas zůstaneme, že se její zdraví ještě více upevní."

Evgena tato zpráva velice potěšila, neboť doufal, že bude míti pobyt ve svaté zemi také na Adu stejně příznivý účinek.

Arsen se nyní zase ohlédl po tom kazateli, ale ten již se svým průvodem za zpěvu odcházel.

"Podivný člověk!" pravil Arsen, dívaje se za ním.

"Nějaký blouznivec, jak se zdá," odpověděl Cesar. "Je to sice nábožný a horlivý muž, ale ty jeho utkvělé myšlenky, které tu veřejně hlásá, by mu mohly uškoditi."

Arsen se na další otázky ještě dověděl, že je ten kazatel nějaký mnich z jižní Italie, že se jmenuje Frá Celestino a že se zdá býti mužem bohatých vědomostí, ale že jest blouznivec a že má jisté utkvělé myšlenky.

Cesar nyní na to upozornil, že by již byl čas jíti do města, poněvadž prý by se brána Jaffa, rovněž jako všecky ostatní brány, hned po slunce západu zavírá, a pak prý se již nemůže nikdo ani do města ani ven dostati.

Jen na pašův výslovný rozkaz prý se smí po západu nebo před východem slunce brána otevříti, a potřebné k tomu písemné dovolení prý se velmi ztěžka dostane a stojí prý vždycky mnoho peněz.

Konečně došla společnost ku bráně a vešla do úzkých a klikatých ulic svatého města, kde byl Cesar již dříve o prozatímné ubytování se postaral.

KAPITOLA 9.

V chrámě svatého hrobu.

Byl velký církevní svátek, a slavná procesí měla své průvody chrámem svatého hrobu konati.

Také Arsen, Ada a Evgen chtěli těch průvodů se súčastniti, a Jánoš a Márka nemohli, jak se samo sebou rozumí, zpátky zůstati.

Rovněž také Laura, její bratr Cesar a jejich přítel se chtěli toho průvodu s nimi súčastniti a seskupili se s ostatními Vlachy kolem Arsena, který svou vysokou postavou jako patriarcha ze starých časů mezi nimi vynikal.

Společnost vešla na přední dvůr před chrámem. Byla to velká čtyrhranná prostora, vydlážděná velkými hladkými kamennými plochami žlutavé barvy a na jednu stranu trochu nakloněná.

Zde se již hemžily zástupy poutníků a poutnic ze všech křesťanských zemí, mezi nimiž se ozýval hlahol rozmanitých jazyků.

Bylo tam živo jako na výročním trhu, a takový trh tam vskutku byl, neboť byl ten dvůr spolu tržištěm, kde se prodávala nejen čerstvě vařená káva v kotlíkách, rozličného druhu pečivo a zavařeniny, nýbrž také rozmanité druhy zboží, zejména růžence, křížky, obrazy svatých vykládané perletí, kamínky z betlemské jeskyně, pozlacené mosaikové kamínky z betlemského marianského kostela, misky z tak zvaných Mojžíšových kamenů od Mrtvého moře, z perleti vyřezávané kaple svatého hrobu, růže z Jericha, knoflíky, náramky, prsteny z červeného kamene, žluté a zelené sklenice z Hebronu, nádoby z bílého plechu, péra, papír, mýdlo, zápalky, rukavice, čepice, kapesní šátky, nůžky a mnoho jiných věcí.

Skrze tyto hemžící se davy kráčeli ku chrámu kněží, z větší části ve skvostných ornátech.

Také Arsen a Ada vešli se svou společností do chrámu a postavili se tam pod západní kopuli, která jest měděí pokryta a má nahoře velký kulatý otvor, uzavřený hustou drátěnou sítí, aby tam nemohlo ptactvo vnikati. Ale déšť a sníh může ovšem skrze ni pronikati, a proto jest nad vchodem do hrobové, pod ní se nalezající kaple podlouhlá čtyrhranná plachta napnuta.

Nyní započal u latinské kaple velebný zpěv, kde se shromáždili účastníci toho průvodu.

Tento se seřadil.

V jeho čele se postavili arménští, řečtí a římští vysocí kněží ve skvostných ornátech, třpytících se drahokamy, perlami a zlatým vyšíváním, jichž všechny byly od pážat neseny. Kolem nich kráčeli vyšší duchovní, za nimi následovali nižší, a za těmito šli poutníci.

Byli to lidé ze všech evropských národů, pak Koptové, Georgiani, Maronité, Nestoriani, Armenové, Řekové a jiní.

Průvod započal od sloupu, o němž nábožná pověst vypravuje, že někdy stával v domě Pilátovu, a že byl u něho Kristus do rukou pohanů odevzdán a zbičován.

Od místa bičování kráčel průvod zpívajících kněží a poutnic dále, a sice nejprve dlouhou, kolem chrámu se táhnoucí chodbou, k místu, které jest již přes půl druhého tisíce let od zbožných křesťanů jakožto ono místo v úctě chováno, kde byl Kristus zatím uvázán, když pohané, do jichž rukou byl vydán, přípravy k jeho ukřižování činili.

Pak byla za truchlivého zpěvu vzdána pocta onomu zlomenému sloupu, který druhdy stával u radnice, a u něhož byl Kristus trnovou korunou korunován.

Dále se pohyboval průvod k místu, kde byli žoldnéřové o Kristovo roucho los metali.

Dále se pohyboval průvod do skal ku kapli nalezení svatého kříže, kde byla nábožná císařovna Helena někdy svatý kříž hluboko pod zemí nalezla, a kde jest posud označeno místo, kde byla tenkrát seděla a jeho vykopávání osobně řídila.

Za zvuků velebného zpěvu pohyboval se nyní průvod nahoru k místu, kde byl Kristus ukřižován, a pak zase dolů ke kamenné desce, na které bylo jeho tělo mastmi mazáno.

Konečně sešlo procesí dolů do hrobové kaple, deseti stříbrnými lampami osvětlené, kde pějící kněží devětkrát kolem svatého hrobu obešli a pak shromážděným poutníkům požehnání dávali.

Pak se ubíral průvod k místu, které zbožná víra za ono místo označuje, kde byl Kristus po svém z mrtvých vstání své matce se zjevil.

Zde se průvod zastavil.

Byla tu zpívána litanie, na niž bylo při varhanách sborem hlubokých mužských hlasů a také ostatních zpěváků odpovídáno.

Pak bylo ještě jednou uděleno požehnání, a tím byla slavnost skončena.

Průvod se počal rozcházeti, a jeho účastníci se ubírali, kam ještě jejich touha je vedla, aby ve své pobožnosti dále pokračovali.

Nastala tlačenice a pestrá směs, v níž byli mnozí od sebe odloučeni, kteří dříve dohromady patřili.

Také Arsenovi a Adě se tak stalo; byliť od druhů svých odtrženi.

Ale pro takový případ byli již dříve se umluvili, a proto se zase brzo shledali.

Zatím pojal Arsen Adu za ruku a pravil:

"Pojď, dcero, abychom tu slavnost důstojným spůsobem ukončili. Pak zase vyhledáme své druhy, kteří nemohou býti daleko."

Vešli do jedné vzdálenější kaple, která byla v tu chvíli prázdná a jen slabě osvětlena a proto se k tiché modlitbě docela dobře hodila.

Ada poklekla na stupně před oltářem, a její lehký, tmavý poutnický plášť, který přes bílý oblek přehozený, se jí svezl s ramen na zem, aniž by si toho byla povšimla.

Modlila se tiše a se vší vroucností.

Arsen se obrátil v jinou stranu, kde stála socha nějakého svatého, a zde také on poklekl a počal se tiše modliti.

Arsen se s počátku tiše modlil; ale znenáhla byl jeho hlas zvučnější, a Ada slyšela jeho slova, která nyní mluvil:

"Bože, buď mi milostiv! Já jsem hříšník, a ačkoli jsem někdy myslil, že jsem svou vinu již odpykal, musím si přece při každé příležitosti na svou minulost vzpomínati. O, Ludvíku, Ludvíku, já tě pořád vidím, jak přede mnou stojíš! Kéž bych se mohl ještě jednou s tebou živým setkati a říci ti, že bez hněvu a se žalem na tebe vzpomínám, že jsem činil pokání. Jedna nestřežená chvíle může býti pro celý život osudnou! Kyrie elejson!"

Toto poslední zvolání znělo tak rozechvěle a tak zvláštně, že se Ada zalekla a vzchopivši se, sebrala s chvatem svůj poutnický plášť se země, přehodila si jej přes ruku a pokročila k Arsenovi.

Právě v tu chvíli zaslechla Ada na blízku nějaké šustění a ohlédla se v tu stranu.

Nějaká ženská postava v poutnickém plášti a se závojem na obličeji vstoupila do kaple, a kráčela přímo k oltáři, chtíc tam bezpochyby také svou pobožnost vykonati.

Jiná podobná postava kráčela za ní.

První poutnice pokročila rychle ku předu, a teprv nyní pozdvihla oči, které měla posud k zemi sklopeny.

Při tom padl její pohled na Adu, která posud stála u klečícího Arsena, a jejíž bílý oblek, ozářený světlem na oltáři hořících svíček, ve tmavém pozadí jasně vynikal.

Poutnice stála několik okamžiků jako strnulá.

Ada nyní učinila pohyb, chtíc svůj poutnický plášť, který měla přes ruku přehozený, zase na sebe vzíti.

Jakmile se pohnula, trhla sebou také druhá poutnice a vykřikla:

"Běda! Běda! — Upír!"

Zakryla si dlaněma obličej, obrátila se a prchala z kaple.

Ada stála překvapena, nevědouc, co to znamená.

Arsen to vykřiknutí také slyšel. Vzchopil se rychle na nohy, ohlédl se kolem sebe a otázal se Ady:

"Co to bylo? To jsi ty vykřikla!"

"Ne," odpověděla Ada.

Ada mu nemohla nic více udati, nežli že viděla nějakou ženskou, která bezpochyby ten výkřik ze sebe vyrazila a pak zmizela.

"Snad to byl výkřik těžkou vinou stíženého svědomí," pravil Arsen. "Pojď, vyhledáme své druhy."

Ada se zahalila těsněji do pláště, přijala Arsenovu paži, a oba vyšli z kaple.

Pak vyhledali soudruhy své a odebrali se do svých bytů.

KAPITOLA 10.

V Betlehemě.

"Kdo viděl Jerusalem, musí také Betlehem navštíviti!" pravil Arsen k Adě a k ostatní své družině. "To je u poutníků pravidlem, od něhož se také my neodchýlíme. Podívejte se, tamhle leží město Betlehem!"

"Buď mi pozdraven, Betleheme!" zvolala Ada. "Nyní jest mé druhé přání splněno, neboť vidím také tebe!"

Na této cestě do Betlehema, asi tři hodiny od Jerusalema vzdáleného, byli Cesar a Laura k nim se přidružili.

Všude byly krásné fíkové háje, olivové sady, vinice, žitná a pšeničná pole a šťavnaté louky, na nichž také v květinách červená barva převládala.

Na pastvinách se pásla stáda ovcí, a Ada si tu představovala onu svatou noc, v které andělé pastýřům jásajícími hlasy narození spasitele zvěstovali.

Obrátila se k Arsenovi a pravila:

"Kéž by také nyní mezi lidmi pokoj panoval, jako to tenkrát po Kristovu narození andělé pastýřům hlásali!"

"Ty jsi snad již ten pokoj nalezla?" tázal se Arsen.

"Ano, ten jsem již nalezla, když jsem se u svatého hrobu pomodlila a svůj slib splnila."

"Blaze tobě, dcero!" pravil Arsen a doložil s povzdechem:

"Kéž bych to mohl také já o sobě říci!"

"To snad přece můžeš?" pravila Ada.

"Jen poněkud!" odpověděl Arsen. "Každý člověk mívá mnohdy nějaké přání, po jehož splnění teprv může vším právem říci, že skutečně pokoj nalezl."

Nyní došli již blízko k cíli své pouti, a když vyšli z malého lesíka s fíkovými stromy a vždy zelenými duby, spatřila před sebou Betlehem.

Toto svaté místo se na zeleném kopci velmi pěkně vyjímalo, zvláště také proto, že mezi jednotlivými staveními svěží zeleň vynikala.

Přede vším padla do očí rozsáhlá, věžovitá a k tvrzi se podobající budova.

Byl to opevněný klášter, který se vypíná nad jeskyní, v níž byl Kristus narozen.

Tlupa poutníků táhla se zpěvem nahoru k městečku.

V klášterském dvoře se shromažďovalo čím dále tím větší množství poutníků, kteří byli dílem v klášterských budovách ubytováni a dílem teprve přišli a v městečku samém nějaký byt na krátkou dobu svého pobytu nalezli, neboť se tam zdrží větší část poutníků sotva den nebo dva.

Příčinou toho shromáždění ve dvoře byl mnich, který měl k poutníkům ohnivou řeč, jež budila pozornost všeobecnou.

Nyní tam přišel také Arsen s Adou a s Evgenem, k nimž byli také Vlachové se přidružili.

Všickni hned poznali v tom řečníkovi mnicha Celestina, který byl již v Jerusalemě jejich pozornost na sebe obrátil, a přidružili se k posluchačům.

Celestinova řeč se týkala téhož předmětu jako v Jerusalemě.

Arsen se k němu protlačil blíže, aby se naň mohl dobře podívati, poněvadž ho ten člověk čím dál, tím více zajímal.

Než mohl Arsen až k němu se přiblížiti, zacinkal v kostele zvonek na znamení, že nyní začínají služby boží.

V okamžení se hrnul zástup poutníků otevřenými dveřmi do kostela; a Celestin mezi nimi zmizel.

Arsen vešel se svými průvodci také do kostela.

Arsen ustoupil s Adou a s Evgenem do krypty čili svaté jeskyně, v které byl Kristus se narodil.

Arsen byl spozoroval, že bratr Celestin v té jeskyni se nalezá, i zdálo se, že jest zabrán v nábožné rozjímání.

Poslal Adu a Evgena nahoru do kostela a pozoroval tiše toho muže, čekaje na příležitost, aby jej mohl osloviti.

Nyní tam zase přišlo několik poutníků, a šramot jejich kroků bezpochyby vyrušil bratra Celestina z jeho pobožnosti, který nyní vstal a mrštil kolem sebe skoro hněvivým pohledem.

Pak kráčel mimo Arsena ku schodům.

Tento šel za ním po schodech nahoru.

Na jednom z posledních stupňů Celestin sklouzl, šlápnul si při tom na dlouhou kutnu, ztratil rovnováhu, upadl, a byl by snad spadl s několika stupňů, kdyby ho byl Arsen silnou rukou nezadržel.

"Ublížil jsi si, ctihodný bratře?" tázal se ho Arsen.

"To by bylo hezké, abych si takovým sklouznutím ještě ublížil!" odpověděl Celestin. "Já jsem prodělal ve svém životě docela jiná nebezpečí, kde můj život již jen na nitce visel, vždycky jsem z toho vyvázl buď jen s malým pošramocením anebo docela zdráv. Pusť mě!"

Arsen však od něho neustoupil a pravil:

"Stařec starci pomáhá."

"My staří konečně více vydržíme, než mladí, kteří za nynějších časů své tělo tak neotužují, jako jsme to my dělávali."

"To je na tobě viděti," pravil Arsen. "Ty jsi zajisté z daleka sem přišel!"

"Z Italie. — A ty?"

"Já přišel z Libanonu, který se stal mým domovem."

"Tedy to není tvůj vlastní domov?"

"Ne, mým vlastním domovem jest země, kde sice nejsou pouště, ale pusty."

Celestin zajiskřil očima, jevě na obličeji velké rozčilení, a tázal se:

"Mysíš Uhersko?"

"Znáš tu zemi?" tázal se Arsen, upíraje na toho muže pátravý pohled.

"Ovšem že ji znám!" odpověděl Celestin s lehkým povzdechem. "Člověk viděl ve svém životě mnohou zemi, a mnohá země se mu také stala milou, a přece jsou jisté věci na světě, které mu ukládají za pokání, právě té země se straniti, která mu jest nejmilejší."

"Jsi také ty v tom postavení?" tázal se Arsen s napnutou zvědavostí.

"Neptej se mne na to!" pravil Celestin drsnatým hlasem.

"Ale snad bys mi to přece mohl říci?"

"Již dost!" odpověděl Celestin zasmušile.

Právě v tu chvíli tam přichvátal mnich a pravil k Celestinovi:

"Já jsem tě hledal. Veledůstojný převor ti vzkazuje, abys se bez prodlení k němu dostavil."

"Já přijdu hned!" odpověděl Celestin.

"Mohu s tebou později mluviti?" tázal se Arsen.

"Možná!" odpověděl Celestin a chvátal za mnichem.

Arsen se za ním díval a pravil pak sám pro sebe:

"Ta podobnost! Ten pohled! Ta řeč! On zná Uhry — a mluvil o nějaké jemu nejmilejší zemi! Byl by to snad skutečně on, kterého jsem považoval za mrtvého?"

Pak zase vyhledal Adu a Evgena, kteří naň čekali s Laurou a s jejími dvěma průvodci.

Jsa zabrán v myšlenky, odešel s nimi z kostela.

Pokračování bud.

Co tomu říkáte?

My nabízíme jedno sto dolarů odměny za každý případ kataru, který nemůže být vyléčen lékem Hall's Catarrh Cure.

F. J. Cheney & Co., majitelé, Toledo, O. — My níže podepsaní jsme znali p. F. J. Cheney po 15 roků a uznáváme jej za poctivého a spolehlivého ve všech jeho obchodních transakcích a finančně schopného k provedení jakéhokoliv obchodního závazku, jež firma učiní.

WEST & TRAUX, velkoobchodní lékárníci, Toledo, O.
WALDING, KINAN & MARVIN, velkoobch. lékárníci Toledo, O.

Hall's Catarrh Cure se užívá vnitřně, účinkuje přímo na krev a slizní blány. Doslužení zasílána zdarma. Na prodej u všech lékárníků. Cena 75c. lahev.

Hall's Family Pilulky jsou nejlepší.

ADRESÁŘ ČESKÝCH SPOLKŮ.

OMAHA.

Ráj Palacký č 1 ZCBJ.

odbývá své pravidelné schůze každou čtvrtou neděli v měsíci o 2. h. odp. v síni p. Klepetky na 13. a William ul. Předs. Jan Rosický, taj. J. V. Mašek, 2402 So. 12 St., účet. V. A. Soubrada, 1317 Williams ul., pokl. Fr. Mach.

Lože Jan Hus, č. 5. Rytířů Pythia,

odbývá své schůze vždy první a třetí středu v měsíci, v 8 hodin večer, ve spolkové místnosti v Sokolovně Emil Čermák Velící Kancléř, čís. 1989 So. 13th Str. Před. Šláma, K. R. S., č. 1707 Leavenworth St. Václav Přibyl, M. of F., 810 Hickory St.

Tělocvičná Jednota Sokol v Omaha

odbývá své pravidelné schůze každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci večer ve své místnosti 2229 So. 13th St. Předseda Josef Mik, tajemník Karel Špalek, 1227 So. 15th St., účetník Václ. Raba, cor. 13. & Center St., pokladník Ant. Novák.

Podp Sokol Tyrš č 1.

odbývá své schůze dvakrát měsíčně, každou 1. neděli a 3. pondělí v měsíci v síni Metzově. Celoroční schůze odbývá se 1. neděli v říjnu, půlletní schůze 1. neděli v dubnu a čtvrtletní v lednu a srpnu. Předseda John Chleborád, místopředseda Fr. Svojtěk, taj. Anton Novák 1936 So. 14th St., účetník Josef Kašpar 1734 So. 13th ul., pokladník F. Kunc, 1316 So. 13. Str., výbor majetku na 3 roky Mat. Votava, výbor účetní Josef Kašpar a Jos. Mertz, praporečník Kraličkek, výp. pr. F. Maslko, dozorce Philip Svoboda, náčelník A. Kapek, výp. náč. Šimon Rokusek zástup do Č. N. H. Spolku, Josef Kašpar.

Tábor Columbus č 69 WOW.

odbývá schůze každé 1. neděle a 3. úterý v měsíci v síni p. Jos. Klepetky, na 13. a William ulici. Vel. konsul Frank Svoboda, místokonsul, Frank Semin sl., pokladník Frank J. Semin. 16th and Williams, klerk Karel Štěnička 1412 So. 13th Str., prvodič Jan Fiala, vnitřní strážce Václav Vejvoda, venkovní strážce Frank Vejvoda, výbor majetku na 3 roky Karel Štěpán.

Tábor Nebraska č 4771 MWA.

odbývá své pravidelné schůze každou prvou a třetí středu v měsíci v osm hodin večer v síni pána Jana Hrocha. Velící konsul Josef Fiala, návodčí Chas. Škrdlant bankéř Josef Vopálka, klerk John Brázda 2226 So. 16th St., průvodčí Chas. Smrkovský, vnitřní stráž V. Dolejš, venkovní stráž J. Halačka.

Tábor Nebraská Lípa č. 188 WOW.

odbývá schůze druhé a čtvrté úterý v měsíci v síni Hrochově. Josef V. Kašpar předseda, 1734 So. 13. St., Vác. Dolejš, místopředseda, 1310 So. Garfield St., Vác. Masil ko pokladník, 1449 So. 13th St; A. F. Novák, taj., 1936 So. 14th St; Jak. Mareš průvodčí.

Sbor Vlastislava č 29 JČB.

odbývá schůze každou 2. neděli v měsíci v Sokolovně o 2½ hod. odp. Vysloužilá předs. Marie Michal, 1808 Mason ul., předsedkyně J. Woleshensky, náměstka Josefina Machová, tajemnice Marie Rosicky, účetnice Nellie Svobodová pokladnice Anna Pitrová, dozorkyně Marie Pecháč, výbor majetku Frant Pitiová, Marie Stefan, M. Kapková.

Sbor Hvězda Nové Doby č 86 JČD.

odbývá své schůze každou 3. neděli v měsíci ve 2. hod. odp. v síni Metzově. Předsedkyně A. Chleborád 1407 William, účetnice Emilie Chleborád 1410 William, pokladnice M. Zikmund, 1920 So 12th st., tajemnice Vilh. Bartoš, 1234 So. 13th St.

Sbor Martha Grove č 10

odbývá své pravidelné schůze vždy 4. neděli v měsíci, v Sokolské síni. Předsedkyně Marie Peška, 1407 So. 16th St., místopředsedkyně A. Krejčí, tajemnice Nellie Svoboda, 1215 So. 13. St., pokladnice Josie Janeček 1930 So 14 St., V. K. Alois'e Vašous, první průvodkyně F. Kolář, druhá průvodkyně Marie Brázda, vnitř. stráž Alois'e Jindra, venkovní stráž Marie Jirásek, výbor majetku Anna Ruppert, Kat. Valenta, Alois'e Krejčí, lékař Dr. L. Svoboda.

Podp sbor Sokolek Tyrš č 1.

odbývá své schůze jednou měsíčně a sice každou druhou neděli v síni Metzově. Předsedkyně Františka Koutský, místopředsedkyně Marie Bečán, tajemnice Antonie Stejskal, 2413 So. 26th & S str. účetnice Marie Bílek, 36 a Charles St. Omaha pokladnice Josie Kasic, výbor majetku Františka Štěpán a Anna Bílek, účetní výbor Božena Dušek a Marie Matějka, dozorkyně Marie Říha.

Tábor Myrta čís. 922 R. N. A.

odbývá schůzi první neděli v měsíci, v sokolské síni. Předsedka Mary Boukal, místopředsedka Frant. Kousek, tajemnice Marie Urbánek, 2024 S. 18. St., pokladnice Anna Zitkovský, kancelířka Mary Šmrkovský, maršl. Pavla Hanzelín, vnitř. stráž B. Hrubý, venk. stráž Mary Pěchota; výbor majetku Anna Šemik, K. Velechovská, A. Stejskal; spolkový lékař Louis Svoboda. Mary Boukal vyslankyně do sjezdu, Pavla Hanzelín místovyslankyně.

SOUTH OMAHA.

Prvha Lože č 828 AOUW.

odbývá své pravidelné schůze 1. a 3. středu v měsíci v síni p. Koutského, na 20. a Q ulici. Thomas Lisec Mistr Práce, Mike Volenec dílovedoucí, Anton Kubát dozorce, Frank J. Pitle taj. 211 N St., Fr. Dvořák účetník 21. a S St., Rudolph Palik pokladník, John Sitera průvodčí, Vincenc Mareš vnitřní strážce Frank Jaroš venkovní stráž.

Háj Palmové Dřevo, č. 7, Kruh Dřevařů.

Odbývá své schůze každé poslední pondělí v měsíci v místnosti p. Laitnera na 20tá a Q ul. Barbora Racek, dědičná poručnice; Anna Kohn, místopředsedkyně; Katie Vocásek, taj., 207 So. 27. ul.; Františka Pivoňka, pokladnice; Anna Vlach průvodčí; Anna Krček, vnitřní stráž; Josie Krenek, venkovní stráž; Anna Hlávka, venkovní stráž; Magdalena Pivoňka, Ag. Vondásek, Anna Bobešlavský, výbor majetku.

— Předplácejte se na Pokrok Západu, pouze $1.00 ročně.